

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 302/07
22.02.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragiše Slijepčevića, predsednika veća, Branislave Apostolović, Slobodana Spasića, Nadežde Radević i Milomira Nikolića, članova veća, u parnici tužilaca maloletne AA, čiji je zakonski zastupnik otac BB, VV i GG, čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tužene JP "Železnice Srbije" Beograd, radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužilaca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.12567/06 od 1. novembra 2006. godine, u sednici veća održanoj 22. februara 2007. godine, doneo je

P R E S U D U

PREINAČUJE SE presuda Okružnog suda u Beogradu Gž.12567/06 od 1. novembra 2006. godine u I stavu izreke tako što se žalba tužene odbija i delimična presuda Drugog opštinskog suda u Beogradu P.6941/2005 od 20. juna 2006. godine potvrđuje u I stavu izreke.

U preostalom delu revizija tužilaca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.12567/06 od 1. novembra 2006. godine (II stav izreke) se ODBIJA kao neosnovana.

O b r a z l o ž e n j e

Delimičnom presudom Drugog opštinskog suda u Beogradu P.6941/2005 od 20.6.2006. godine, stavom prvim izreke, delimično je usvojen tužbeni zahtev, pa je obavezana tužena da tužiocima na ime naknade nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog smrti bliskog lica isplati iznos od po 300.000,00 dinara svakom od tužilaca, ukupno 900.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 20.6.2006. godine pa do isplate. Stavom drugim izreke, delimično je odbijen tužbeni zahtev tužilaca preko dosuđenog iznosa od po 300.000,00 dinara pa do iznosa do 1.500.000,00 dinara za tužilje AA i VV, a preko dosuđenog iznosa od 300.000,00 dinara pa do 500.000,00 dinara za tužioca BB.

Odlučujući o žalbama tužilaca i tužene, Okružni sud u Beogradu je presudom Gž.12567/06 od 1.11.2006. godine, stavom prvim izreke, preinačio delimičnu prvostepenu presudu u stavu prvom izreke i obavezao tuženu da tužiocima na ime naknade nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog smrti bliskog lica isplati iznos od po 150.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom kao u prvostepenoj presudi, dok su tužioci sa viškom zahteva preko dosuđenog iznosa odbijeni. Stavom drugim izreke, potvrđena je delimična prvostepena presuda u stavu drugom izreke i žalba tužilaca odbijena kao neosnovana.

Protiv presude Okružnog suda u Beogradu tužioci su blagovremeno izjavili reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe čl. 399. ZPP, ("Službeni glasnik RS", br. 125/04), Vrhovni sud je našao da je revizija tužilaca delimično osnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 361. st. 2. tač. 9. ZPP na

koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a nisu učinjene ni bitne povrede na koje se u reviziji tužilaca ukazuje.

Prema utvrđenim činjenicama, dana 10.5.2000. godine oko 05,40 časova došlo je do saobraćajne nezgode na železničkoj stanici DD, tako što je sada pokojna PP supruga i majka tužilaca, došla na stanicu, kupila voznu kartu i otišla na peron između 3. i 4. koloseka, gde su putnici očekivali dolazak Beovoza iz pravca ĐĐ prema Beogradu, koji je trebalo da dođe na 4. kolosek. Širina perona na kome su stajali putnici je iznosila 1,6 metara, nije okrećena linijama koje označavaju gde treba putnici da stoje, na peronu je bio veliki broj putnika. Sada pokojna PP stajala je okrenuta licem prema 4. kolesku kada je umesto Beovoza našio teretni voz kroz otvoreni zeleni signal koji je stvarao buku i širinu vazdušnog udara i dugo prolazio kroz stanicu, a u istom trenutku naišla je iz pravca Beograda prazna garnitura voza. Oba voza su prošla kroz stanicu bez zaustavljanja, njihov prolazak nije najavljen preko razglasa, a najavljivanje vozova nije bilo propisano poslovnim redom železničke stanice DD. Sada pokojna PP se pomerila prema 3. koloseku unazad tako da je na nju naletela lokomotiva Beovoza koji je išao 3. kolosekom iz pravca Beograda prema ĐĐ i usmrtio je.

Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo – odredbu čl. 172. i 174. Zakona o obligacionim odnosima, kao i odredbe čl. 684. i 648. Zakona o obligacionim odnosima, jer je sada pokojna PP bila putnik koja je imala urednu voznu kartu, a u vezi sa čl.8., 20., 24., 39. i 44. Zakona o bezbednosti u železničkom saobraćaju i čl. 9., 13., 20., 25. tač. 13., čl. 29. st. 1. i 2. i tač. 7. Pravilnika o unutrašnjem redu u železničkom saobraćaju od 15.10.1994. godine, kao i čl. 2. tač. 5. i čl. 44. tač. 8. Saobraćajnog pravilnika tužene, kada su zaključili da je tužena u obavezi da tužiocima nadoknadi štetu koju su pretrpeli.

Pravilno su nižestepeni sudovi zaključili da u konkretnom slučaju postoje propusti u ponašanju oba učesnika u ovoj nezgodi. Doprinos sada pokojne PP se sastoji u tome što nije bila dovoljno pažljiva i oprezna dok se kretala po železničkom peronu u železničkoj stanici DD, da je morala imati u vidu mogućnost da voz može naići i 3. kolosekom, da je bila dužna da na peronu stoji i kreće se sa punom pažnjom imajući u vidu širinu perona, broj putnika na peronu i blizinu voza koji je u pokretu radi bezbednosti svog života i zdravlja. Doprinos tužene se sastoji u tome da kao vlasnik opasne stvari i organizator prevoza, odnosno prevozioca nije obezbedila da poslovnim redom železničke stanice DD bude propisano najavljivanje vozova koji prolaze kroz stanicu DD, kako je to predviđeno čl. 44. tač. 8. Saobraćajnog pravilnika tužene, već je ostavila da najavljivanje zavisi od ocene otparnika poslova. Nenajavljivanje vozova koji prolaze kroz stanicu DD smanjilo je bezbednost putnika i putnici nisu bili upozoreni da kroz stanicu dolazi teretni voz bez zaustavljanja, da je potrebno da se sklone sa perona radi lične bezbednosti. Pored toga, na peronu širine 1,6 metara gde je stajao veliki broj putnika nisu bile ucrtane linije koje označavaju bezbednost rastojanja od ivice perona gde mogu stajati putnici.

Međutim, na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje, pogrešno je drugostepeni sud primenio materijalno pravo odredbu čl. 192. Zakona o obligacionim odnosima, kada je zaključio da doprinos sada pokojne PP nastanku ove saobraćajne nezgode pa time i štete iznosi 70%, a da doprinos tužene iznosi 30%.

Naime, Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud na utvrđeno činjenično stanje pravilno primenio odredbu čl. 192. Zakona o obligacionim odnosima kada je zaključio da je doprinos sada pokojne PP nastanku saobraćajne nezgode 40%, a doprinos tužene 60%, imajući pri tome u vidu propuste i sada pokojne PP i tužene, te činjenicu da je i drugostepeni sud u potpunosti prihvatio zaključak prvostepenog suda o propustima pokojne PP i tužene, ali pogrešno primenio materijalno pravo kada je odlučivao o doprinosu sada pokojne PP i tužene.

Pravilno je prvostepeni sud na osnovu odredbe čl. 200. i 201. Zakona o obligacionim odnosima i čl. 224. ZPP-a zaključio da pravična novčana naknada za duševne bolove zbog smrti bliskog srodnika iznosi 500.000,00 dinara, pa je pravilno uzimajući u obzir doprinos bliskog srodnika tužilaca i doprinos tužene svakom od tužilaca dosudio po 300.000,00 dinara, a sa viškom tužbenog zahteva tužioce odbio. Iz navedenih razloga, neosnovano je isticanje u reviziji tužilaca da je i prvostepeni sud pogrešno primenio materijalno pravo kada je dosudio tužiocima navedeni iznos a sa viškom zahteva ih odbio.

Vrhovni sud je na osnovu odredbe čl. 407. st. 1. i čl. 405. ZPP-a delimično usvojio i delimično odbio reviziju tužilaca i odlučio na način opisan u izreci revizijske odluke.

Predsednik veća-sudija,

Dragiša Slijepčević, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sd